

Nhược Phi

Contents

Nhược Phi	1
1. Chương 1: Gặp Gỡ	1
2. Chương 2: Yên Các	2
3. Chương 3: Hợp Tấu	3
4. Chương 4: Rừng Hoa Đào	5
5. Chương 5: Thích Khách	6
6. Chương 6: Bởi Vì Ta Yêu Nàng	8
7. Chương 7 : Làm Vương Phi Của Ta Nhé.	9
8. Chương 8: Lửa Cháy Yên Các	11
9. Chương 9: Trở Về	13
10. Chương 10: Kết Thúc	14

Nhược Phi

Giới thiệu

Đó là số mệnh của nàng từ khi được sinh ra, hẳn chính là kẻ đã ra tay tàn độc tiêu diệt cả gia đình c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuoc-phi>

1. Chương 1: Gặp Gỡ

Chiếc xe ngựa xa hoa dừng bên vệ đường náo nhiệt, tại đây đang diễn ra hội ra giá mua một nữ tử có khuôn mặt tuyệt sắc nàng chừng 16 tuổi, cái tuổi đẹp nhất. Khuôn mặt mộc có phần nhợt nhạt của nàng cùng đôi mắt vô thần lạnh nhạt không làm giảm vẻ kiều diễm mà càng khiến nàng như không thuộc về thế giới này. Gió nổi lên khiến trang phục trắng mộc mạc bay phát phối khiến nữ tử kia trông như một tiên tử hạ phàm. Rèm xe nhấc lên trong xe là một nam tử có dung mạo bất phàm chừng 26 tuổi. Khuôn mặt đó có nét phong trần với chút phóng khoáng cùng đôi môi luôn nhếch lên một độ cong nhất định tạo cho người ta cảm thấy hẳn là một kẻ nhàn nhàn vô hại.

Cuộc tranh chấp đang diễn ra sôi nổi giữa tú bà của Thiên Hương các và một phú hộ già của kinh thành, cả hai đang tranh chấp đến cao trào tỏ ra không ai muốn nhượng bộ ai cố đưa ra giá cao hơn để mua bằng được nữ tử kia. Nàng ở một bên đưa tay che miệng ngáp nhẹ như không phải việc của bản thân mình lười biếng dựa vào gốc cây lơ đãng nhìn mây trôi.

Hành động này của nữ tử kia khiến kẻ ngồi trên xe ngựa ý cười trên khuôn mặt thật sâu, hần vẩy tay gọi thuộc hạ từ phía sau nói gì đó rồi buổi đầu giá kết thúc. Ngồi trong chiếc xe ngựa hần nhìn nàng ngủ thật say không một chút phòng bị gì. Hần nở nụ cười thật sâu, chắc do mấy ngày nay theo sau hần khiến nàng rất mệt.

Hần biết có kẻ theo sau mình cũng không tính cắt đuôi, chỉ lẳng lặng xem kẻ đó có mục đích gì. Trên đường về, hần ghé qua chợ bán người xem Thiên Hương các có món hàng mới không, dự định sau khi về sẽ ghé qua thư giãn. Điều khiến hần bất ngờ là nàng lại xuất hiện tại đó như một món hàng.

Hương thơm trên người nàng làm hần nhận ra đó là nàng, thấy nàng ở đó hần biết mục đích của nàng là tiếp cận hần. Nếu đã nhận ra mục đích đó hần đột nhiên mong chờ xem nàng sẽ làm gì. Cũng thật kỳ lạ cái ý nghĩ không muốn nàng bị bắt cứ kẻ nào nhĩ ngấm khiến hần cũng khẽ giật mình. Nhưng khi nhận ra hần đã mua nàng mất rồi, lần đầu tiên hần làm một việc mà chính hần cũng cảm thấy bối rối vì là ngoài dự liệu của bản thân.

Nhìn vẻ ngủ say của nàng hần cười nhẹ bất tặc dĩ, hần phải làm gì với nàng đây.... Khi mở mắt thức giấc bọn họ đang ở một tửu lâu. Bước vào tửu lâu hần va phải tiểu nhị của quán. Tiểu nhị này thấy hần là một thư sinh nên lớn tiếng trừng mắt với hần.

Tuy nói danh xấu hần đồn thật xa nhưng có vẻ như chẳng ai nhận ra hần, vì chẳng có ai ngờ rằng kẻ trông có vẻ vô hại này lại là một kẻ ngoan độc. Trước sự chỉ trích của tiểu nhị ý cười trên môi hần vẫn không giảm, sắc mặt không hề giận nhưng ánh mắt có phần lạnh nhạt nhưng chỉ xet qua cũng đủ làm thuộc hạ của hần run lên. Từ tốn xin lỗi tiểu nhị, hần thậm chí không dụng đến trà quản gia đi trước đặt sẵn mà quay ra khỏi quán trở lại xe ngựa. Ngồi xuống xe, một Hằng Phong đến gần Triệu Ngạn:

- Chủ nhân... Hần cúi đầu nghe lệnh của Triệu Ngạn đưa ra:

Liếc mắt một cái Triệu Ngạn chỉ nhàn nhạt:

- Hủy toàn bộ. Ý cười trên môi hần không hề giảm chút nào, ra lệnh hủy một quán trà mà cứ như là hủy một tờ giấy viết thư ấy. Toàn bộ những gì diễn ra Tuyết Nhược đều Thu hết vào mắt nhưng nàng chỉ làm bộ xoay người rồi tiếp tục say giấc nồng.

2. Chương 2: Yên Các

Mở mắt Tuyết Nhược thấy nàng đang nằm trên chiếc giường nhỏ có vẻ đây là một phòng sách, Tuyết Nhược đoán nàng đang ở thư phòng. Nhưng nàng đến đây bằng cách nào?. Chẳng lẽ được người ta khiêng tới sao? Gương mặt nàng có chút hồng, thật là mắt nhắm, một cô nương mà cư nhiên ngủ mà bị người ta khiêng tới khiêng lui mà chẳng biết gì. Tuy biết nàng có tật xấu ham ngủ nhưng đâu đến nỗi mắt nhắm đến mức cư nhiên ngủ như heo tại một nơi xa lạ như vậy chứ.

Đang tự trách bản thân thì cửa phòng bị đẩy cửa vào. Triệu Ngạn ý cười thật sâu trên mặt liếc mắt thấy nàng đã tỉnh, cư nhiên lại làm bộ như còn đang ngủ, hần bước lại gần nhỏ giọng.

- Cô nương nên tỉnh rồi, hay là nàng còn muốn ta bế nàng như lúc nãy

Nghe hần nói thế Tuyết Nhược đang làm bộ ngồi bật ngay dậy, mặt đỏ bừng, mở to mắt nhìn hần.

“Phi”... Hần phì cười lớn...hành động vừa rồi của nàng thật đáng yêu...” Đáng Yêu” Hần như bị dọa bởi suy nghĩ vừa chợt lóe lên trong đầu khiến hần ngừng cười, thế nhưng vẻ mặt không có biểu tình gì. Quay sang vẫn ý cười dịu dàng trên mặt hần hỏi:

- Nàng tên gọi là gì?

- Vân Tuyết . Vân Tuyết Nhược trả lời theo bản năng nhưng nhớ ra gì đó nàng không nói ra hết tên mình. Nàng nhúu mày thật là cai miệng đáng chết.

- Hà bá dẫn nàng đến Yên các nhụ tạm. Cái nhúu mày của nàng tuy rất nhanh nhưng tất cả hần đều thu vào mắt. Hà bá có vẻ ngạc nhiên nhưng rất nhanh ông đến bên cạnh Tuyết Nhược dẫn nàng đến Yên các.

Yên các là một tòa viện mộc mạc, đơn giản không như những trang viện tráng lệ như trong phủ nó mang một phong cách hoàn toàn khác như một tòa viện độc lập với toàn trang viện. Thế nhưng hết sức sạch sẽ và gọn gàng, điều đó chứng tỏ nơi đây thường xuyên được quét dọn.

Bước vào phòng nàng nhận thấy nơi đây bài trí khá đơn giản chỉ là một bộ bàn ghế và một chiếc giường mộc. Ấy thế nhưng từ chiếc giường và bộ bàn ghế lại thoảng nhẹ mùi hương quế ngọt ngào mà dịu nhẹ. Phải dùng thật vừa phải lượng gỗ quế ghép khéo léo với những chi tiết từ những vật dụng bằng gỗ này mới có thể tạo ra được hương thơm nhưng không quá nồng mà chỉ dịu nhẹ thoang thoảng. Nàng bước đến một bức tranh đặt trên tường bức tranh vẽ vị nữ tử tuyệt sắc. Thấy nàng vươn tay sờ vào bức họa Hà bá ở một bên nhẹ nhàng nhắc nhở :

- Thỉnh cô nương đừng tùy tiện chạm vào mọi thứ ở đây. Mọi vật nơi đây đều do vương gia một tay chăm chút lau chùi tất cả mọi người trong phủ không một ai được phép động vào. Lão chỉ dám nói một cách nhẹ nhàng vì chủ tử chưa từng cho ai ở lại qua nơi này nhưng lại cho phép nàng ở lại đây đủ thấy nàng có lẽ thật đặc biệt. Nhưng không có nghĩa nàng được phép đụng vào những thứ ở nơi đây.

- Bức tranh này cũng do hần vẽ sao? Nó thực xuất thần thực đẹp.

- Vâng. Tất cả tranh ở đây đều do vương gia vẽ. Cùng mọi thứ ở đây đều do một tay vương gia tỷ mĩ làm.

- Ý của ông là giường và bàn ghế cũng do hần làm sao? Nàng kinh ngạc không thôi

Lướt nhìn xung quanh nàng mới để ý thấy xung quanh có chừng mười bức tranh vẽ cùng một nữ tử. Mỗi bức là một kiểu dáng khác nhau nhưng có một điểm rất chung đôi mắt nàng đờm buồn.

Thấy nàng không có ý chạm vào các bức tranh nữa mà chỉ ngắm nhìn chúng Hà bá cáo lui để nàng nghỉ ngơi. Ngắm tranh của hần khiến nàng cảm thấy có chút hiếu kỳ về con người này. Một kẻ có thể vẽ nên những nét bút xuất thần đến vậy tốt cùng là kẻ thế nào. Lại nói những vật dụng trong căn phòng này đều do hần tỷ mĩ làm.

Bất giác giơ tay sờ chiếc giường mộc bỗng nhiên nàng cảm thấy hần có lẽ không phải người xấu. Giật mình vì suy nghĩ ấy, lần đầu tiên trong cuộc đời nàng có ý nghĩ nghi ngờ về mối thù diệt môn mà nàng luôn coi là lý tưởng để sống. Trước kia cho dù ngủ cả ngày nàng vẫn sẽ có thể ngủ ngon lành thế mà đêm nay nàng lại trằn trọc. Liệu có phải ngủ cả ngày trên xe ngựa khiến nàng khó ngủ hay là do ý nghĩ lạ lùng vừa mới rồi? Tuyết Nhược lần đầu tiên trong 16 năm qua mất ngủ.

3. Chương 3: Hợp Tấu

Khi tỉnh dậy Tuyết Nhược mới cảm thấy đau đầu vì toàn bộ kế hoạch dường như nằm ngoài dự liệu của mình.

Lúc đầu nàng định bán mình vào Thiên Hương các bởi vì nàng biết hần là khách quen ở đây. Tất cả các tài hoa của nàng đều học để dụ dỗ nam nhân và trở thành hoa khôi chốn thanh lâu. Nhưng nếu tất cả mọi thứ nàng bày bố chỉ để ở lại bên cạnh hần để có cơ hội ra tay thì nay nàng đã ở rất gần đối phương, vậy tiếp theo nên làm thế nào nhỉ? Có cần tiếp tục dụ dỗ nữa hay không?. Nàng nghĩ chắc hần là không cần, bởi dụ dỗ hần cũng chỉ để lọt vào trong phủ của hần chờ thời cơ ám hại hần mà thôi.

Thế nên kế hoạch đầu tiên nàng tiến hành chính là độc chết hần. Nàng dự định bỏ độc vào thức ăn của hần nhưng nàng nào có cơ hội. Tất cả những thứ hần ăn đều do 1 tay Hà bá chuẩn bị nàng thậm chí không thể đến gần nhà bếp chứ đừng nói là tiếp cận thức ăn của hần.

Tất cả tâm tư, kế hoạch của nàng dường như đều rơi vào mắt người nào đó, hần cảm thấy buồn cười, nàng dường như rất ngây ngô. Hần nhiều kẻ thù như vậy nếu dễ dàng độc chết như vậy chẳng phải mồ hần đã xanh cỏ rồi sao. Hần phì cười rồi cũng cảm thấy ngạc nhiên vì phát hiện gần đây dường như hần đã cười nhiều hơn. Đã bao lâu rồi nhỉ hần chưa từng thật lòng nở một nụ cười, tuy rằng trên môi luôn cong lên một độ cong hòa nhã nhưng chẳng qua chỉ là mặt nạ mà thôi chưa từng có ý cười thực sự.

Hằng phong ở một bên cũng thật sự ngạc nhiên, chủ nhân dạo gần đây cười thật nhiều. Hần đã lâu không thấy chủ nhân cười có lẽ là 11 năm trước chăng, hần biết bộ mặt tươi cười kia là ngục trang. Nhìn về phía bóng dáng trắng nhỏ đang lắc đầu nhún nhún suy tư hần chợt cảm thấy có chút kính phục cô nương ta. 16 năm hần hành động trong tổ chức sát thủ cũng như ở bên cạnh vương gia thấy rất nhiều kẻ tiếp cận vương gia với mưu đồ bất chính nhưng chưa từng thấy kẻ nào muốn giết người mà lộ hết trên mặt như nàng. Không biết nên nói nàng là đơn thuần hay ngu ngốc nữa. Hằng Phong nhìn Tuyết nhược thâm cảm thấy may mắn thay cho nàng, may mà vương gia muốn giỡn chơi cùng nàng nên nàng còn sống đến giờ, chứ nếu là kẻ khác chắc đã chết không biết bao lần rồi.

Nhìn nàng và kế hoạch mới của nàng, hần đột nhiên cảm thấy mất mặt, nếu cái kế hoạch mà nàng nghĩ ra đó mà ám sát được ai thì có khi một sát thủ chuyên nghiệp như hần cũng nên bỏ nghề đi thôi. Chỉ như nàng mà đòi ám sát vương gia thì thật sự không phải chuyện buồn cười sao, hần lắc đầu cảm thấy có chút thương hại nàng vì kẻ nàng đối phó là chủ nhân của hần. Hằng Phong nhìn Tuyết nhược thâm cảm thấy may mắn thay cho nàng, may mà vương gia muốn giỡn chơi cùng nàng nên nàng còn sống đến giờ, chứ nếu là kẻ khác chắc đã chết không biết bao lần rồi.

Nhìn nàng và kế hoạch mới của nàng, hần đột nhiên cảm thấy mất mặt, nếu cái kế hoạch mà nàng vừa nghĩ ra đó mà ám sát được ai thì có khi một sát thủ chuyên nghiệp như hần cũng nên bỏ nghề đi thôi. Chỉ như nàng mà đòi ám sát vương gia thì thật sự không phải chuyện buồn cười sao, hần lắc đầu cảm thấy có chút thương hại nàng vì kẻ nàng đối phó là chủ nhân của hần. 6 năm trước hần được chủ nhân cứu sống rồi ngài ném hần vào tổ chức sát thủ, ngài nói muốn ở bên ngài phải còn sống sót.

Vậy là hần đã đi theo bên vương gia như vậy, vương gia dù rất ngoan độc nhưng đối xử với thuộc hạ thì vô cùng tốt. Với kẻ thù ngài luôn không bao giờ chừa cho đối phương con đường sống nhưng sao vị cô nương này lại ngoại lệ? Hần thật sự không bao giờ đoán được chủ nhân nghĩ gì, rùng mình một cái, ai mà muốn biết chứ, hần là kẻ đơn giản chỉ cần nghe lệnh là đủ rồi.

- Điều tra về nàng. Triệu Ngạn ra lệnh xong thì quay người bỏ đi

Ngồi trong phòng nàng thở dài, nếu như hạ độc không được vậy thì làm thế nào đây nhỉ?

Đi dạo xung quanh vương phủ nàng bỗng nghe được tiếng đàn trong trẻo mà nhanh nhảu du dương trầm thấp cứ như âm thanh ấy không thuộc về cõi phàm trần. Nương theo âm thanh mà đến nàng thấy hần đang gảy đàn trên môi tuy vẫn một độ cong nhẹ nhưng trong mắt hần có chút cô đơn. Khi phát hiện thấy nàng hần dừng đàn khiến nàng như người mê tỉnh mộng.

- Đã làm phiền nhã hứng của vương gia. Sắc mặt nàng khê hồng tỏ ra bối rối. Hần ý cười thật sâu nhàn nhạt nói:

- Vân Tuyết cô nương nếu không ngại có thể cùng ta hợp tấu một khúc không? Ta vừa sáng tác một khúc nhưng đàn một mình khúc nhạc sẽ không được trọn vẹn.

Nàng khê gật đầu, được hợp tấu cùng người có thể đàn khúc vũ sa hay như vậy nàng thấy có chút mong chờ. Hần phát tay một cây tỳ tỳ cầm được mang tới nàng tròn mắt ngắm nghía

- Đây là Mộc Huyền sao? Mộc Huyền và Mộc Tử là hai danh cầm nổi tiếng có từ ngàn năm trước, là đôi đàn đã tuyệt tích từ rất lâu. Yêu cầm, nàng ao ước biết về hai bảo cầm này nay cơ duyên được chiêm ngưỡng Mộc Huyền.

Nhìn thấy mộc Huyền nàng mới phát hiện ra cây cầm của hần chính là Mộc Tử. sự hâm mộ toát ra từ đáy

mắt nàng nở một nụ cười thật tươi. Nụ cười của nàng khiến trời chiều như rực sáng. Hắn như lạc hồn vào nụ cười trong veo thanh khiết của nàng, sự tỉnh lại bởi vẻ bối rối ngượng ngùng của nàng vì hắn nhìn nàng đến bất nhỡ. Hắn khẽ nở nụ cười vì hành động thất lễ vừa rồi, tâm Tuyết Nhược khẽ động. Dù không phải lần đầu thấy hắn cười nhưng sao tim nàng đập thật nhanh, bối rối khiến nàng vụng về vấp ngã.

Chạm vào cây Mộc Huyền khiến nó rơi khỏi bàn. Nàng cho dù sắp ngã cũng chỉ trừng mắt thật to nhìn Mộc Huyền sợ sẽ bị rơi hỏng. Khi nàng gần chạm đất cứ nhiên rơi vào vòng tay ấm áp của hắn còn Mộc Huyền thì đang ở trên chân hắn.

Giấy khỏi tay hắn nàng chạy đến đỡ lấy Mộc Huyền. Hắn đưa nàng cầm phở, là một khúc nhạc hay, phải là người thế nào mới có thể phở lên khúc nhạc tuyệt vời như thế. Dù đã xướng xong khúc nhạc nhưng nàng như vẫn chìm đắm vào khúc nhạc. Trong phong đình nữ tử như chưa thoát khỏi khúc nhạc tuyệt khúc mà nàng và hắn cùng vừa hợp tấu. Nở nụ cười vừa ý hắn hướng nàng nói

- Nếu Vân cô nương không chê ta tặng cô chiếc Mộc Huyền này

Như kẻ tình rượu sau cơn say nàng vội bối rối

- Như vậy đâu được, Mộc Huyền quý giá như vậy...

- Thì có làm sao, ta có tới hai cây cầm cho dù giữ cũng không dùng tới vậy chi bằng tặng nó cho người yêu cầm, hiểu cầm thì cây vạm mới có thể được coi là bảo bối. Nếu nàng thấy ngại thì có thể thường xuyên cùng ta hợp tấu vài khúc.

- Vậy ta đa tạ vương gia. Nàng hướng hắn nở một nụ cười ngọt ngào hạnh phúc ôm lấy bả vai hắn khẽ vuốt ve. Được tặng bảo bối lại còn được cùng hắn hợp tấu thật sự khiến nàng rất vui. Nàng thực sự mong chờ sẽ lại được hợp tấu cùng hắn... “mong chờ” nàng cứ nhiên mong chờ được gặp hắn hợp tấu cầm khúc với hắn? Ý nghĩ vừa rồi khiến nàng sợ hãi... Lần đầu tiên trong 10 năm nàng dường như quên mất mối thù diệt môn đè nặng trên vai mình.

sp: mình đã viết gần đến cuối rồi nhưng càng gần cuối càng khó viết. chỉ là bản nháp nhưng mà nó khiến mình phải sửa nhiều lần... chẳng biết được đánh giá thế nào...

4. Chương 4: Rừng Hoa Đào

Trong thư phòng hắt đứng đó trầm ngâm, tình trạng quân đội đã khá ổn, chỉ còn một nước cờ nhỏ nữa hắn sẽ hoàn thành sự nghiệp mà hắn đã dày công chuẩn bị chỉ 16 năm qua. Vân Tuyết Nhược, hắn sẽ phải làm gì với nàng đây, nghĩ đến nàng ánh mắt hắn ánh lên nét dịu dàng nhẹ nhàng. Nụ cười thật sâu trên môi hắn nhớ đến Vân Thiên Nhạn kẻ mà hắn cả đời này sẽ không thể ngưỡng mộ ai hơn kẻ đó.

Cha nàng là kẻ thông minh, kiên cường và đáng kính trọng chỉ đáng tiếc một người như thế phải mang danh phản tặc mà chết. Khẽ nhíu mi hắn phải làm gì với nàng đây? Hắn cứ nhiên lo lắng vì một nữ tử muốn giết hắn, lần đầu tiên hắn phát hiện mình cứ nhiên có thật nhiều cảm xúc, vui, buồn, lo và cứ nhiên cả sợ nữa. Tất cả các cảm xúc đó đều có khi nàng xuất hiện, nở nụ cười tự điều bản thân.

Hắn 1 vương gia máu lạnh lãnh huyết, mang danh gian ác không việc gì là không làm. Diệt môn cả nhà nàng năm đó cũng mang danh hắn hành sự. Vẫn biết nàng là kẻ bất lương nhưng hắn không thể ngăn mình yêu nàng, mê luyện nụ cười của nàng, con người nàng.

Ngồi trên chiếc ghế gỗ trong phòng, nàng đưa tay vuốt ve Huyền cầm, trên môi mang theo nụ cười hạnh phúc mà chính nàng cũng không phát hiện ra. Nhớ đến khúc nhạc hôm qua Tuyết Nhược như vẫn còn cảm giác lạc giữa rừng đào, tiếng róc rách của con suối nhỏ ở đâu đó trong gió như thoảng thoảng hương thơm không phải của hoa đào.

Bất giác nàng lại đi đến Phong đình, trong Phong đình Triệu Ngạn ngồi bên bàn đang thưởng thức trà thơm ngát. Cây Tử cầm của hắn đặt trên chiếc ghế cạnh đó, thấy nàng hắn nở nụ cười hiền hòa với ý cười

thật sâu trong đáy mắt. Chưa bao giờ hấn vui như vậy, dù biết nàng sẽ giữ đúng giao hẹn nhưng hấn vẫn có cảm giác trông đợi. Loại cảm giác xa lạ này xưa nay hấn chưa từng có, vì mọi thứ với hấn đều được hấn đoán biết trước, đều trong tầm kiểm soát.

Ôm dần đến bên cạnh hấn như một việc hết sức tự nhiên, nàng ngồi xuống. Vì sao khi thấy hấn ở Phong đình, trong lòng nàng bỗng dâng lên một chút mong chờ, chút ngọt ngào hạnh phúc. Tự cho mình buông lỏng thù hằn nàng tự nói với bản thân, đây chỉ là nàng tạ lễ cây Huyền cầm hấn tặng không muốn mắc nợ hấn.

Chỉ hôm nay nàng tam thời gạt qua mối thù diệt môn, rồi từ đây nàng sẽ không còn lý do để do dự nữa. Trong Phong đình tiếng đàn réo rất vang lên âm thanh như hàng trúc xanh ngắt cao vút tận mây, qua tiếng nhạc nàng có thể như nghe thấy tiếng lá trúc xào xạt theo gió

- Lần trước là một rừng hoa đào trắng hôm nay lại là một rừng trúc xanh. Tất cả đều là những cảnh đẹp không thuộc trần thế. Nàng nhẹ nhàng nói, hấn có phải quá mơ mộng thi sĩ rồi chăng? Không giống như một vương ác ma lãnh huyết (máu lạnh) trong lời đồn ma nàng biết nhưng trong tất cả những khúc nhạc của hấn luôn là sự tịch mịch, cô đơn.

- Nàng nhận thấy một rừng hoa đào trong khúc nhạc của ta ư? Hấn có vẻ ngạc nhiên nhưng rất nhanh biến mất.

- Phải, một rừng hoa đào trắng, một con suối nhỏ có đào có suối lại có mùi thơm của mộc hương chẳng phải tiên cảnh sao?

- Đào trắng? Hấn mỉm cười thật sâu

- Sao lại là đào trắng? Hấn hiểu kì nhìn nàng

- Không phải hoa đào đều màu trắng sao? Từ nhỏ nàng đã lớn lên trong núi, đào trên núi đều là màu trắng chẳng phải sao? Nàng lạ lùng nhìn hấn. Đáy mắt hấn ý cười thật sâu, nhàn nhạt nói

- Chỉ có đào trên núi thì màu trắng, còn đào bình thường đều là màu hồng phấn hoặc hồng đậm.

- Thật sao? Nàng có vẻ ngạc nhiên đôi mắt mở to kinh ngạc. Hấn Ý cười vẫn nguyên trên mặt không có chút thay đổi hấn ghé vào tai nàng chậm chậm nói

- Vậy nàng có muốn thấy tiên cảnh đó chăng?

Nàng đỏ bừng mặt vì hành động thân mật của hấn khe khe gạt đầu. Dưới phân phó của hấn một chiếc xe ngựa chờ sẵn ở cửa. Hấn đỡ nàng lên xe, chiếc xe ngựa lưng lay rồi dừng lại tại phía đông cách cửa thành chừng 10 dặm. Đi qua khu rừng rậm, bọn họ ngừng lại trước một khe núi hẹp. Bọn họ phải đi bộ một lúc mới đến rừng đào nhưng hoa đào không phải chỉ màu trắng mà có màu hồng phấn, hồng đậm, các cây hoa xen kẽ nhau thật sự như một tiên cảnh cõi trần. Thoang thoang là mùi mộc hương hòa quyện mùi hoa đào thơm ngát. Hấn vươn tay bắt lấy tay nàng nhẹ nhàng nói:

- Là trận pháp hoa đào, nếu bị lạc ở đây sẽ chết. Sau rừng đào là một tiểu viện có muốn xem không?

Nàng khe khe gạt đầu gò má ửng hồng thẹn thùng để hấn nắm tay đi về phía rừng đào.

Lúc này đầu óc nàng chẳng thể nghĩ được gì ngoài bàn tay của hấn thật to lớn và ấm áp khiến trái tim khẽ rung lên từng nhịp đập rộn ràng.

5. Chương 5: Thích Khách

Khi bước vào rừng đào, bọn họ bị một đám người bịt mặt tấn công. Mục tiêu của chúng là Triệu Ngạn, tuy vậy nhưng cũng không bỏ qua cho kẻ đi cùng là nàng. Tránh trái, né phải nàng tự nhận công phu không thể sánh kịp Hồng Linh mặc dù nàng và nàng ta học cùng nhau. Nhưng nàng luôn tập trung vào thi họa

nhiều hơn, võ công của nàng thì chỉ học chút ít. Mà những kẻ này thật hung hãn, lúc ra tay dường như đều là những nơi trọng yếu (nơi hiểm) muốn lấy mạng đối phương.

Dù là đang đối phó với kẻ địch nhưng hần vẫn không quên che chở cho nàng. Như phát hiện ra yếu điểm của hần bọn chúng đột nhiên chuyển hướng tấn công sang phía nàng. Không thể tự chống đỡ, nàng bắt đầu luống cuống vì thế tấn công dồn dập của kẻ địch.

Đang né kiếm của một kẻ trước mặt nàng thì phía sau có một mũi kiếm đâm đến. Rất nhanh nàng nhận thấy hần chắn ngang đường kiếm, tay của hần đánh gãy thanh kiếm nhưng phần lưỡi kiếm đã ở trong cơ thể của hần. Nhìn máu thấm đỏ ngực hần, nước mắt nàng chợt òa như hoàng hà vỡ đê không sao ngăn lại được. Tâm nàng đau quá, tại sao khi thấy hần máu nhiễm đỏ trường bào lại khiến lòng nàng quặn đau đến thế.

Hơi thở hần dồn dập mà khó khăn mồ hôi rịn đầy trên trán hần cố sức chống đỡ cùng nàng rút vào rừng đào. Đỡ hần bước đi, mà khiến nàng sợ hãi, máu không ngừng chảy thấm đỏ cả tay nàng. Rời khỏi rừng đào bọn họ tiến vào tiểu viện(nhà nhỏ) thân mình hần ngã xuống, lúc này nàng không biết làm gì hơn là run rẩy ôm lấy hần.

Cứ tưởng rằng mình có thể xuống tay lấy mạng hần khi cần thiết nhưng thật ra nàng chỉ là đang dối gạt bản thân hết lần này đến lần khác. Máu đỏ thấm ướt trường bào, hơi thở của hần ngày một mỏng manh tựa chừng như có thể biến mất bất cứ lúc nào. Toàn thân run rẩy, lúc này nàng không biết làm gì khác ngoài ôm hần thật chặt, sợ hần sẽ chết. “nàng sợ hần chết” chính cái ý nghĩ này khiến nàng hoảng sợ, lẽ nào nàng động tâm(động lòng) rồi sao? Không, nàng chẳng qua không muốn nợ ân tình của hần.

Nếu bây giờ hần chết đi, khi ý nghĩ đó xuất hiện nàng cảm thấy một cơn co thắt từ ngực truyền đến, nước mắt lại tuôn rơi, tim đau như có người bóp nghẹt đến không thở được. Hần khẽ động, mở mắt nhìn nàng hần nở một nụ cười yếu ớt:

- Ta không sao, ta đã phong bế các huyết đạo, sẽ đợi được khi Hằng Phong tới. Hần nhắm mắt dưỡng thân còn nàng đưa tay lau mồ hôi rịn trên trán hần. Bỗng nhiên hần mở mắt rồi bắt lấy tay nàng khẽ kéo nàng vào lòng, mặt nàng chợt đỏ vì hành động đó của hần. Nói nhỏ bên tai nàng một cách thêu thào khiến lỗ tai nàng rất nhột. Tư thế này của cả hai có chút ám muội (tư thế dễ gây hiểu lầm “cười”)

- Phía sau có con suối nhỏ, nàng có thể đem cho ta ít nước không, ta khát nước, đi lên trên phía thượng nguồn chút nha, nước ở đầu nguồn uống đặc biệt ngọt hơn.

Mặt nàng phấp phồng dấy ra khỏi vòng tay hần, nàng dùng tốc độ nhanh nhất đến dòng suối. Cẩn thận lấy chỗ nước trong nhất đầy cái bát nhỏ nàng nhanh chóng trở lại, chỉ sợ đi quá lâu hần sẽ xảy ra chuyện. Đi gần đến khu nhà nàng nghe tiếng binh khí va chạm, một số kẻ tập kích bọn họ nằm trên đất, ở đó không xa nàng thấy hần đang đánh ngã một kẻ địch. Vết thương trên ngực toác rộng máu rơi tí tách trên sàn.

Trong phòng không chỉ có hần còn có Hằng phong đang giao đầu với kẻ địch. Thân hình hần lung lay sắp đổ Tuyết Nhược chạy vội đến đỡ lấy hần nhưng bị một người đứng gần hần hơn bắt lấy. Tay nàng ta đè chặt miệng vết thương trùng mắt riết giặt quất hần qua kẽ răng:

- Muốn chết sao? Thật là, nếu ta đến trễ chút nữa thì cho dù là thần tiên cũng không thể cứu. Mau ngồi xuống ta xem vết thương. Con mẹ nó thời cổ đại sao kẻ nào cũng không cần mạng như thế chứ, tốt nhất là người không có chuyện gì cho ta. Hần chỉ nhú mi nhẹ nhàng nói:

- Không thể ăn nói giống thực nữ sao? Thật là cái tật thô lỗ này sao mãi không đổi vậy? Hần cười yếu ớt nhìn nàng ta với ánh mắt bất đắc dĩ. Trong lòng Tuyết nhược đột nhiên ẽ ảm khi thấy hần và nàng ta hết sức thân thiết. nàng ta chừng 16 tuổi, khuôn mặt thanh tú diễm lệ, Nếu nói nàng có vẻ đẹp của cúc trắng thanh tao thoát tục thì nàng ta là hoa mẫu đơn kiều diễm, sắc sảo động lòng người. Đỡ hần ngồi xuống bên giường nàng ta kéo chiếc hộp khá lớn, lấy một tấm vải trắng, một cây kim một ít chỉ nàng ta đưa cho Tuyết Nhược :

- Luộc lên rồi đem lên đây, phải thật nhanh vì cần phải may vết thương lại mới cứu được hần. Nàng luống cuống một bên lau mồ hôi vì đau của hần một bên phụ giúp nữ đại phu kia cứu chữa cho Triệu Ngạn. Sau khi khâu xong vết thương cho triệu ngạn xong lúc này vị nữ đại phu kia mới quay lại đánh giá nàng nàng, ta nở nụ cười với nàng :

- Tôi là Thiên Nhạc, là bác sĩ, à không phải, là đại phu, rất vui được biết cô. Nàng ta đưa tay bắt lấy tay Tuyết Nhược rồi lúc lắc. cứ chỉ lạ lùng cùng cách nói chuyện lộn xộn của nàng ta khiến Thiên Nhạc thật tràn đầy sức sống và đáng yêu

- Hắn ta giao lại cho cô. Đưa tay chỉ Triệu Ngạn đang nằm trong giường bệnh đồng thời giao vào tay nàng một lọ thuốc

- Đây là thuốc bổ máu mỗi ngày cho hắn uống một viên đến khi khỏe lại. Rồi không đợi nàng trả lời Thiên Nhạc lắc mình biến mất.

Hắn nằm đó mê man nhưng hơi thở dần bình ổn. Nàng khẽ thở ra một hơi vì tình trạng của hắn có vẻ khá hơn, sắc mặt ngày càng hồng nhuận hơn nhiều. Vì vết thương của hắn khá nghiêm trọng nên bọn họ tạm thời nghỉ lại căn nhà nhỏ trong rừng đào này. Cho tới tận bây giờ nàng mới phát hiện ra căn nhà này rất giống với Yên các của nàng. Cách bài trí, mọi đồ vật, và cả bức họa trên tường cũng là cùng một người. Bỗng nước mắt tràn mi, nàng sợ, sợ phải suy đoán mỹ nữ trong bức vẽ kia và hắn ” Tất cả tranh ở đây đều do vương gia vẽ. Cùng mọi thứ ở đây đều do một tay vương gia tỷ mỉ làm ” lời nói của Hà bá vang lên ” Mọi vật nơi đây đều do vương gia một tay chăm chút lau chùi, tất cả mọi người trong phủ không một ai được phép động vào ” Đối với hắn, mỹ nhân trong bức họa thật quan trọng.

Tâm nàng đau đớn, nước mắt cứ mãi rơi không thể kìm hãm được nữa, giờ phút này nàng biết nàng đã yêu hắn mất rồi. Cho dù hắn là kẻ thù của nàng, cho dù trong tim hắn không chắc có chỗ cho nàng nhưng nàng cũng không thể ngăn mình yêu hắn. Trái tim nàng đã không còn thuộc về nàng nữa, đã hướng về hắn đến không thể vãn hồi (không cứu vãn được nữa).

6. Chương 6: Bởi Vì Ta Yêu Nàng

Khi hắn tỉnh lại là lúc nàng đang rơi lệ, mắt nàng đã sưng húp vì khóc khiến hắn đau lòng, hắn nhẹ giọng hỏi :

- Làm sao vậy ? khó chịu ở đâu sao, vì sao lại khóc ?

Thấy hắn vừa tỉnh lại quan tâm đầu tiên của hắn là nàng, nước mắt càng tuôn như thác lũ không thể kìm nén, nàng òa khóc. Hắn thấy nàng khóc dữ hơn càng luống cuống, từ trước tới nay đây là lần đầu tiên hắn không biết phải làm gì, hắn chống đỡ thân thể để ngồi dậy.

- Đừng ngồi dậy sẽ động đến vết thương. Nàng đến bên đỡ lấy hắn để hắn dựa vào thành giường rồi lo lắng đến vết thương của hắn nhẹ nhàng khéo léo áo hắn để xem. Hắn mỉm cười thật sâu rồi khẽ cau mày nhưng rất nhanh biến mất vì tư vị ngọt ngào của không khí giữa hai người lúc này.

- Vì sao lại tốt với ta như vậy ? Nàng khẽ ghen ngào, hắn khẽ nắm lấy bàn tay nàng nhìn vào mắt nàng, khuôn mặt không còn tươi cười nữa mà là sự nghiêm túc nhưng ánh mắt hắn dịu dàng tràn đầy sự quyến luyến yêu thương.

- Bởi vì ta yêu nàng. Hắn yêu nàng, đối mặt với sống chết hắn đột nhiên hiểu một cách sâu sắc nàng quan trọng đến nhường nào. Cho dù nàng có là ai, đến bên cạnh hắn với mục đích gì hắn không quan tâm, điều hắn quan tâm là nàng an toàn và ở bên hắn.

- Còn nàng thì sao ? Bỗng dưng hắn muốn biết trong lòng nàng hắn có bao nhiêu quan trọng. Khi thấy nàng vì hắn mà rơi lệ, hắn tự nhủ thế là đủ rồi, dù lệ nàng rơi có thể là áy náy, nhưng cũng chẳng phải do quan tâm hắn sao. Dù là áy náy cũng chẳng sao, thế nhưng hắn lại trông đợi câu trả lời từ nàng. Khi Nghe hắn nói hắn yêu nàng tim nàng dâng lên hương vị ngọt ngào vui sướng. Nàng ghen ngào khẽ gạt đầu, cầm tay hắn nhẹ giọng nói

- Ta cũng yêu chàng, thực yêu chàng, yêu chàng đến không thể cứu vãn nữa rồi. Nước mắt nàng lại rơi buông bỏ mục đích báo thù,lúc này đây trong mắt nàng chỉ có hắn thâm tình mà ấm áp. Hắn hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của nàng âu yếm thổ lộ :

- Nàng thật là nhiều nước mắt, không được khóc nữa hứa với ta từ giờ đừng bao giờ khóc nữa bởi vì ta sẽ đau lòng. Nàng khẽ gạt đầu, lau đi nước mắt vương trên mi cười ngọt ngào với hắn. Khẽ hôn lên môi nàng, hắn say mê quyến luyến, yêu nàng hắn liệu có thể bảo vệ được nàng có cho được nàng hạnh phúc. Yêu hắn nàng liệu có rũ bỏ được mối thù nàng gánh vác 10 năm qua.

Tất cả những điều đó bọn họ đều gạt bỏ, trong lúc này trong mắt hắn chỉ có nàng, trong mắt nàng chỉ có hắn, người mà họ yêu nhiều đến không muốn tìm nên tình cảm của mình nữa.

Trong phòng nhỏ hắn say mê ngắm nghía khuôn mặt đang mê ngủ của nàng. Mấy ngày nay vì chăm sóc cho hắn lại khóc nhiều nên kiệt sức, nhìn nàng ngủ thật ngon giấc. Nhìn khuôn mặt đang say ngủ của nàng hắn nhớ tới lần đầu gặp, nàng cư nhiên ngủ trước mặt một nam nhân lạ là hắn mà chẳng chút phòng bị gì cả. Dù hắn có khả năng kiềm chế cảm xúc cao, đâu có nghĩa nàng an toàn trước hắn. Hắn nở nụ cười yếu ớt, trong mắt hắn lúc này là quyến luyến cùng yêu thương dâng đầy.

Chưa bao giờ hắn có yếu điểm nhưng nay hắn biết rằng nàng chính là điểm yếu đuối nhất từ trước tới nay. Sợ rằng tất cả những kẻ thù của hắn sẽ nhắm vào nàng khiến hắn cảm thấy mình càng phải nên mạnh mẽ hơn. Biết được sau lưng nàng hắn phải có kẻ đứng sau, hắn khẽ đưa mắt nhìn Hằng Phong bọn họ rời khỏi phòng. Nàng cũng từ từ mở mắt sau khi hai bóng giáng kia đi khuất. Trong gian phòng xuất hiện một bóng dáng(dáng người) màu hồng nhạt.

- Tiểu thư

- Điều tra nhị nương cho ta

- Dạ. Hồng Linh nghe lệnh rồi lập tức rời đi, Hồng Linh là do nàng cứu sống khi lên 10, nàng ta bị người ta đuổi chạy vào trong núi, nàng đã chia thức ăn của mình, dạy nàng ta mọi thứ mình biết nhưng nàng ta chỉ thích mỗi võ công. Tuy không được học sư phụ như nàng mà chỉ được nàng truyền thụ nhưng võ công của Hồng Linh hơn hẳn nàng. Nàng ta một mực đi theo nàng hộ vệ đến cả nhị nương cũng không biết sự có mặt của Hồng Linh bên người nàng.

Chính nhị nương là người đã mời thầy dạy nàng đủ thứ, lập kế hoạch cho nàng trả thù và nhồi nhét ý định trả thù cho nàng suốt 10 năm qua. Nhưng nàng luôn cảm thấy bà còn giấu nàng điều gì đó, Nhị nương luôn liên lạc với ai đó mà không cho nàng biết. Có gì đó trong mắt nhị nương khi nói về mối thù của nàng, nhưng nàng chưa từng nghi ngờ hay cố tìm hiểu.

Ở trong rừng hoa đào Hằng phong khó chịu

- Vương gia là nàng để lại ám hiệu nên bọn chúng mới vào được. Hắn nghe xong chỉ cười nhạt

- Người chắc là nàng để lại ám hiệu cho chúng sao ? Ánh mắt hắn có chút nguy hiểm nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười.

- Không , là một người tên gọi Hồng Linh nhưng bọn kia cũng là theo nàng ta vào. Hắn bất mãn nói. Chủ nhân chưa bao giờ để phạm một lỗi lớn vậy, không xử lý nàng ta thì thôi, lại phái hắn bảo vệ nàng ta. Hắn ánh mắt nghiêm nghị nụ cười vụt tắt :

- Bất mãn gì sao ?

- Dạ không. Hằng Phong run run trả lời, hắn biết những mệnh lệnh chủ nhân đưa ra không được phép hỏi hay có ý kiến đó là luật.

- Điều tra xem sau lưng nàng là kẻ nào.

7. Chương 7 : Làm Vương Phi Của Ta Nhé.

Tối đó nàng ngủ thật ngon, sáng ra khi tỉnh dậy nàng lại trông thấy hắn đang ngồi trước giường nhìn nàng. Đổ mắt nàng quần bách chẳng biết dáng ngủ của mình xấu tới cỡ nào, hắn đã ngắm nàng ngủ bao lâu...mặt

đỏ bừng kéo ra cả hai lỗ tai cũng đỏ. Hấn khe khẽ cười, nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn. Hấn khom người hôn nhẹ lên trán nàng rồi kéo nàng vào lòng hấn buồn cười nói :

– Nàng tức giận gì chứ ?

– Chàng cứ nhiên ngấm ta ngủ, đáng ta ngủ xấu chết được. Hấn gật gù đồng ý với ý kiến của nàng khiến nàng càng thẹn hơn. Nàng giận tím mặt, mặt nàng lúc này không khác trái cà tím là mấy. Hấn buồn cười vòng tay ôm lấy nàng.

– Nhưng ta lại muốn cả đời ngấm tướng ngủ xấu ấy cho dù có khi sẽ bị đá xuống giường. Hấn xoay người nàng đối diện với mình rồi dịu dàng nói:

– Làm vương phi của ta nhé Tuyết Nhược.

Nàng tròn xoe hai mắt nhìn hấn, hấn đang cầu hôn nàng. Mà khoan, hấn vừa gọi nàng Tuyết Nhược. Hấn như nghe thấu suy nghĩ của nàng chỉ nhẹ nhàng nói :

– Vân thừa tướng không phải ta giết. Dù bố cáo thiên hạ là ta hạ lệnh diệt toàn gia nhà nàng nhưng không phải ta.

Nàng mở to mắt nghi hoặc nhìn hấn hấn móc trong ngực ra lá thư cha nàng gửi cho hấn nhẹ giọng hồi tưởng lại :

– Lúc trẻ phụ hoàng ta dù rất nhiều phi tần nhưng vẫn không có con cái, vì thế ông đã nhận nuôi ta và Long ca những đứa trẻ mồ côi cha. Nhưng đến khi ta 9 tuổi thì mẫu thân ta một lần vào cung thăm ta được sủng hạnh mà sinh ra Tề nhi. Nhưng vì sinh khó mà bà qua đời, ta đã nhận lời bà chăm sóc Tề nhi. Vì là con ruột nên Tề nhi được phong thái tử, ta cũng thật vất vả che chở cho nó ,vì nó ta phải củng cố thế lực của mình. Đến năm tề nhi 6 tuổi phụ hoàng qua đời ta nắm một nửa triều chính nhưng thế lực của Thuần vương gia là Triệu Long cũng ngang ngửa. Lúc đó cha nàng, Vân thừa tướng muốn thâm nhập hàng ngũ của Thuần vương để tìm ra đồng đảng với hấn. Nhờ sự giúp đỡ của cha nàng ta đã quét sạch đồng đảng của Thuần vương. Nhưng một hôm ta nhận được thư cha nàng nói nếu gia đình ông xảy ra chuyện hãy lấy danh nghĩa thanh trừng phản loạn mà giết gà dọa khỉ. Sau đó ta được biết ông bị lộ thân phận nên bị Thuần vương giết toàn gia.

Trong phong thư đúng là nét chữ của phụ thân, phụ thân nghi ngờ nhị nương là người của Thuần vương và đúng như hấn nói phụ thân nàng vì đại cục mà hi sinh danh dự một đời. Nàng tức nỡ nghẹn ngào trong ngực hấn. Học mọi thứ chỉ để trả thù, suốt 10 năm mục đích sống của nàng không đổi nhưng rồi phát hiện cuộc sống của mình là sai lầm. Liệu có còn kịp...?. Hấn nhẹ nhàng ôm lấy nàng dịu dàng nói :

– Đợi khi thu phục hoàn toàn Thuần vương ta sẽ trả lại thanh danh cho cha nàng, lúc đó làm vương phi của ta nhé. Nàng thâm tình nhìn hấn khe khẽ gật đầu, rồi hướng hấn khẽ nói

– Thiếp có một tỉ muội.

– Nàng nói Hồng Linh, nàng yên tâm ta sẽ kêu Hằng phong sắp xếp cho nàng ta

– ừm. Nở nụ cười ngọt ngào cùng hạnh phúc như một tiên tử hạ phàm, không lúc này có lẽ thiên tiên cũng không đẹp bằng nàng. Nụ cười của nàng khiến hấn quyến luyến, nàng kéo tay hấn rúc vào ngực hấn khe khẽ hỏi :

– Nơi này cùng Yên các rất giống nhau, chàng và người đó... tay khẽ run rẩy nàng chỉ mỹ nhân trên bức họa...

Hấn ý cười lộ trong mắt khẽ vòng tay ôm lấy nàng nhẹ nhàng nói:

– Là mẫu thân ta. Khuôn mặt trong ngực hấn lúc này còn đỏ hơn nữa, nàng cứ nhiên ghen với mẫu thân hấn. Như nhớ ra gì đó nàng lại hỏi :

– Vậy Thiên Nhạc cô nương

Mặt hấn đen lại nhưng rất nhanh biến mất nhẹ nhàng nói

– Người quen. Tuy thái độ kia của hắn chỉ thoáng qua nhưng nàng cảm thấy hắn không hề có hảo cảm với cô nương tên Thiên Nhạc việc này khiến nàng thở phào nhẹ nhõm. Đáy mắt ý cười thực sâu hắn ngọt ngào hạnh phúc nàng cư nhiên lại đáng yêu đến vậy.

Khi vết thương hắn lành hẳn bọn họ 4 người cùng trở về phủ Chính vương của Triệu Ngạn. Trong xe ngựa Tuyết Nhược tựa vào lòng Triệu Ngạn say ngủ, ngoài màn xe Hồng Linh đeo dính Hằng Phong khiến hắn có vẻ khó chịu.

Hồng Linh vốn là một cô nhi, được Thiên Linh Giáo nuôi như kẻ thừa thừa nhưng khi nàng không được chọn bọn họ truy giết nàng. Là Tuyết Nhược thu nhận lên lút giấu nàng, cho nàng ăn cho nàng mặc, nàng rất ngưỡng mộ tiểu thư. Nên khi tiểu thư tìm được người để gả nàng cũng muốn bắt chước tiểu thư muốn gả. Nhưng gả cho ai mà vẫn có thể hằng ngày thấy tiểu thư, nhìn đi nhìn lại thì Hằng Phong là lựa chọn hợp lý nhất. Trong xe ngựa một đôi hạnh phúc với không khí ấm áp, ngoài xe một kẻ bám một kẻ tránh không khí cũng có chút mờ ám mà căng thẳng.

Bọn họ lại trở về Yên các hắn và nàng quyến luyến không rời thật là hạnh phúc. Buổi sáng trong xanh đang ở phong đình thì Hằng Phong lại gần thái độ bất mãn nói :

– Tuyết Nhược cô nương, Cô phải quản cho tốt Hồng Linh đi, nàng ta cứ bám dính lấy ta lại tự dưng gây sự với Minh Nguyệt, Thanh Thanh, Ngọc Kiều. Thật khiến ta đau đầu chết được.

– Thật xin lỗi Hằng hộ vệ, nhưng những vị cô nương vừa rồi là ?

– Là thuộc hạ của ta. Nếu còn gây sự nàng ta sẽ không toàn mạng, bọn họ toàn là thuộc hạ dưới trướng hắn trong Phong Linh Sát. Sở dĩ nàng ta chưa chết vì họ nể mặt hắn mà chưa xuống tay. Hắn bắt giặc thả dài bất đắc dĩ.

– Ta sẽ tìm một nhà tử tế rồi gả nàng ta đi, Hằng hộ vệ cứ yên tâm. Nàng nhẹ nhàng nói trên môi nở một nụ cười hòa nhã.

Hằng Phong không nói gì ánh mắt hiện lên một tia sáng vụt qua rất nhanh biến mất, hắn cúi chào Tuyết Nhược rồi bỏ đi. Bóng dáng hắn vừa đi thì Hồng Linh nhào tới hô to bất mãn :

– Tiểu thư. Tuy rằng nói lựa chọn Hằng Phong vì muốn gần tiểu thư nhưng nàng biết nàng cũng thích hắn, hắn tài giỏi uyên bác dù lạnh lùng nhưng rất oách.

Tuyết Nhược nở nụ cười

– Cui bộ em cần phải cố gắng hơn rồi. Hằng hộ vệ là người tốt, có điều hắn hơi chậm hiểu về mặt tình cảm, ta ủng hộ em. Vả lại Hồng Linh cổ vũ nàng nở nụ cười với người tử muội duy nhất của mình.

8. Chương 8: Lửa Cháy Yên Các

Như người được tiếp thêm sức mạnh Hồng Linh phóng như bay đi tìm Hằng Phong. Vậy là tiểu thư ủng hộ nàng, khi nghe tiểu thư nói với Hằng Phong sẽ gả nàng đi. Nàng rất tức giận thì ra khi biết sẽ gả cho kẻ khác không phải hắn làm nàng tức giận đến thế. Còn lại một mình trong Yên các, một lão bà đến gần Tuyết Nhược đưa cho nàng một mẫu giấy.

Cầm mẫu giấy trên tay khiến nàng run rẩy, em trai nàng cư nhiên còn sống. Và Thuần vương dùng sinh mệnh của tiểu đệ nàng ép buộc nàng hạ độc thủ với Chính vương Triệu Ngạn. Trong tờ giấy là kế hoạch của chúng cần nàng hỗ trợ. Theo kế hoạch nàng phải bỏ độc dược vào ly trà của Triệu Ngạn, sau đó chúng sẽ phóng hỏa Yên Các để hắn chết trong lửa. Kẻ đưa nàng mẫu giấy lúc này lại đưa nàng một gói dược :

- Ta sẽ ở lại giám sát cô nương, nhớ đừng hành động tùy tiện. Mụ ta liếc mắt nhìn nàng tỏ vẻ khinh ghét.

Cầm gói được trên tay nàng chỉ cười nhạt. Bọn họ muốn dùng nàng tiếp tục làm quân cờ trong tay bọn chúng sao ? Nàng ngu ngốc suốt 10 năm làm quân cờ cho kẻ thù giết toàn gia, lần này lại tiếp tục để chúng lợi dụng thương tổn người nàng thương yêu.

Tối đó vẫn theo kế hoạch của chúng nàng mời Triệu Ngạn đến dùng trà tại Yên các, khi hắn tới trên môi vẫn nụ cười nhẹ nhàng nhưng đáy mắt xẹt qua có chút u buồn, nhưng rất nhanh biến mất. Hắn ngồi vào bàn cầm ly trà lên hít một hơi nhẹ rồi nhẹ đưa lên miệng nhấp một ngụm. Trà làm hắn sặc phải dùng khăn lau miệng, thấy hắn uống trà, đáy mắt nàng thoáng chút buồn. Buông ly trà trong tay hắn nhẹ giọng nói :

- Nàng còn một tiểu đệ nhỏ năm nay chừng 11 tuổi, có muốn gặp tiểu đệ không ?

Khi nghe đến hắn nhắc đến việc này ánh mắt của nàng và của cả lão bà kia cùng kinh ngạc nhìn hắn. Hắn cười càng sâu hơn nhưng đáy mắt vẫn là đượm buồn nhìn nàng. Dù biết nàng là vì an nguy của tiểu đệ nhưng hắn vẫn thật sự cảm thấy chút mất mát bi thương.

Nàng nhìn hắn rồi nở nụ cười thật sâu , lúc này lửa từ bốn phía bắt đầu cháy lớn những cung tên lửa tứ phía bay vào Yên các. Bỗng hắn cảm thấy hơi choáng váng không đứng, hắn đã nhỏ trà ra, không có khả năng tránh được. Nàng đi về phía hắn, lúc này lửa giăng tứ phía, lão bà đã ngã xõa xoài trên đất, nàng cũng nghiêng ngã chao đảo đến bên hắn đưa tay dùng hết sức lực còn lại đẩy hắn ra phía cửa sổ yếu ớt nói :

- Vậy tiểu đệ của ta giao lại cho chàng. Nói xong nàng gục ngã, mê hương trong trà nàng và lão bà do pha trà nên hít phải không ít. Hắn cố chống đỡ thân thể ngày càng nặng nề hơn, là hương thơm của trà chính là mê hương. Hắn như hiểu thấu vì sao lão bà kia và nàng đều như không có sức.

Là nàng đã cố ý, lẽ ra hắn phải nghi ngờ khi vị trí bàn được dời về phía cửa sổ, lại bài trí hắn ngồi sát cửa sổ. Tim hắn co thắt lại, là một kẻ chưa từng biết sợ nay hắn thực sự sợ hãi khi trông thấy ngọn lửa cứ dần dần nuốt mất nàng còn hắn thì không thể động đậy rồi từ từ bị bóng tối vây lấy...

Khi tỉnh lại toàn thân đau đớn nặng nề, mở mắt nhìn xung quanh thì phát hiện trong phòng toàn là thuốc. Nàng đã chết rồi sao ? Thì ra địa phủ cũng có phòng thuốc. Nhưng toàn thân nàng bằng bó, xuất hiện trước mặt nàng là khuôn mặt nữ đại phu trước đó nàng gặp. Thấy nàng tỉnh nàng ta nhẹ nhàng nói :

- Tỉnh rồi. Người bị phỏng khá nhiều, cứu người ta tiện tay phẫu thuật tái tạo lại khuôn mặt cho người. Tuy dung nhan sẽ khác trước nhưng đảm bảo là đẹp không thua tiểu long nữ do Lý Nhược Đồng đóng đâu. Nhưng dù thế cũng không đẹp bằng Lưu Diệc Phi, nàng ta có vẻ bắt mắt dễ kẻ thờ dài.

- Yên tâm đi khuôn mặt hiện giờ của người mặc áo trắng sẽ rất thoát tục thanh tao. Ta thật hâm mộ người có thể mặc màu trắng, đi tới đi lui như tiên nữ hạ phàm. Số ta thực khổ không thể mặc màu trắng được.

Nàng dù rất đau nhưng cũng cảm thấy thật buồn cười vì những gì nàng ta vừa nói. Nàng mặc trang phục trắng là để nhắc nhở mình luôn có mối thù diệt môn chưa trả muốn mượn màu trắng để tang cha mẹ. Nào có như nàng ta nói như giống tiên nữ thoát tục thanh tao. Nhưng nàng cũng không ngăn được hiếu kỳ vì câu chuyện của nàng ta

- Vì sao cô nương không thể mặc màu trắng ?

- Vì ta là sát thủ mặc màu trắng giữa đêm đi ám sát người ta khác nào nói cho hắn biết ta ở đây.

Nàng ngạc nhiên vì chẳng phải nàng ta là đại phu sao, sao lại nói mình là sát thủ. Nói chuyện với Thiên Nhạc nàng mới biết nàng ta là mượn xác hoàn hồn. Người con gái trước mặt nàng là Ngọc Phượng, sát thủ cấp cao của Phong Linh Sát, nhưng nàng ta lại mượn xác Ngọc Phượng hoàn hồn. Nàng ta nói nàng ta đến từ một thế giới khác nơi cách nay hơn ngàn năm.

Nơi mà y thuật rất tiến bộ, nhờ vậy mà nàng ta có thể kiểm soát được tất cả những gì thân thể trước đây của Ngọc Phượng có được. Nàng ta say sưa kể nàng ta đã kiểm soát thân thể ngọc phượng thể nào và thể nào ngồi vững ở Phong Linh Sát nhưng nàng bắt đầu thấy mệt mỏi. Thấy Tuyết Nhược mệt mỏi Thiên Nhạc thôi không tra tấn nàng ta nữa.

Vì thương thể nghiêm trọng Tuyết Nhược phải nằm trên giường 4 tháng liền. Khi Thiên Nhạc Nói cho nàng nàng đã hôn mê như vậy 2 tháng tổng cộng đã nửa năm. Và quan trọng hơn là Triệu Ngạn không biết nàng còn sống. Hắn dường như tuyệt vọng, không bước ra khỏi cửa, không gặp bất cứ ai.

Nửa năm không gặp nàng nhớ hẳn, nhớ anh mắt ấm áp, nhớ nụ cười của hẳn. nhớ tiếng đàn tịch tịch cô đơn đã cuốn hút tâm hồn nàng. Nàng lại muốn một lần nữa ở lại bên cạnh hẳn. liệu với bộ dạng mới của nàng hẳn có lại yêu nàng nữa chăng ?

9. Chương 9: Trở Về

Trở lại phủ Chính vương nàng nhập phủ với thân phận nô tỳ, đã vào phủ hai ngày nay nhưng nàng dường như không thấy hẳn. Đang lang thang ở phong đình nàng bỗng thấy Hồng Linh ngồi thẩn thờ có vẻ nhiều tâm sự, bước lại gần nàng bắt chuyện

- Hồng Linh cô nương, cô có tâm sự gì sao ?

Ngước nhìn nàng :

- Cô là tỳ nữ mới sao ?

- Phải ta mới tới gọi là tiểu Nhược

- Tên cô giống tên tiểu thư nhà ta. Nàng ta nhắc đến với đôi mắt đượm buồn.

- À mà sao cô biết tên ta ?

- Ta nghe bọn họ kêu cô. Nàng cô làm ra vẻ thật tự nhiên miễn cho nàng ta khỏi nghi ngờ :

- Nhìn cô như có tâm sự ? Nàng ta thở dài :

- Nam nhân thật khó hiểu.

- Có phải Hồng Linh cô nương muốn nói đến Hằng hộ vệ không ?

- Rõ ràng lắm sao ?. Khuôn mặt nàng ta ửng đỏ ngượng ngùng.

- Nếu không ngại cô có thể tâm sự với ta, ta nếu biết sẽ cho cô lời khuyên. Nàng mỉm cười nói, làm tỳ muội đã 6 năm, chỉ nhìn sơ nàng có thể thấy nàng ta phiền muộn.

- Ta biết, ta làm nữ nhi mà bám theo nam nhân có bao nhiêu mất mặt. Nhưng hẳn cứ nhiên lúc thì trốn không gặp ta. Lúc thì lặng thinh không nói gì mặc kệ ta không nói tiếng nào, còn không thèm nhìn ta nữa. So với trước kia hẳn hay chê ta phiền còn tệ hơn.

- Ta nghĩ không nói gì với cô chưa chắc vì hẳn ghét cô đâu. Theo ta thì hẳn chắc đã đồng ý để cô đi theo hẳn nên không mắng cô phiền nữa. Còn không nói gì thì có khi đó là do ngày thường hẳn lạnh lùng ít nói thôi. Còn không nhìn cô thì ta chịu không biết giải thích thế nào. Nhưng ta có một cách nếu cô chịu làm theo sẽ biết hẳn có quan tâm cô hay không.

- Cách gì ? Mắt nàng ta lóe sáng.

- Đừng bám theo hẳn nữa, ít nhất một tuần đừng xuất hiện trước mặt hẳn . Nếu hẳn đi tìm cô thì chứng tỏ hẳn cũng để ý đến cô, nếu hẳn không đi. Ta nghĩ cô nên đổi phương thức khác theo đuổi hẳn.

Để lại Hồng Linh đang ngẫm nghĩ nàng bước về phía yên các. Yên các đã được hẳn xây dựng lại, mọi thứ vẫn như cũ chỉ là những bức vẽ nữ tử giờ đây là nàng, các bức vẽ treo đầy trong căn phòng, nhiều đến nỗi không thể treo hết. Trên bàn, đầu giường, đâu đâu cũng là nỗi nhớ mong da diết của hẳn. Lệ nàng lại rơi, hẳn cũng nhớ nàng nhiều như nàng nhớ hẳn đang chìm đắm trong cảm xúc thì một bàn tay từ phía sau ôm lấy nàng. Nhận ra vòng tay nhưng nhớ của nửa năm qua nước mắt nàng cứ thế tuôn rơi.

Nhìn lại những bức tranh, tâm nàng khẽ động, nàng đã không còn là Tuyết Nhược của hẳn nữa. Nàng khẽ giẫy ra khỏi ôm ấp của hẳn, nhưng cánh tay hẳn sét chặt hơn như nhìn thấu ý định của nàng :

- Bây giờ cho dù là trong suy nghĩ cũng không cho phép có ý rời xa ta. Ta đã cho nàng cơ hội tránh xa ta tránh xa nguy hiểm nhưng là do nàng tự tìm đến vì thế đừng hòng rời đi nữa, dù là địa ngục ta cũng sẽ đuổi tới.

Khi hắn tỉnh lại biết nàng bị thương rất nặng, bị bỏng nặng, hôn mê suốt hai tháng hắn dù đau lòng cũng muốn đẩy nhanh kế hoạch để sớm được tự do bên nàng.

Mỗi khi hắn mệt mỏi, nghĩ đến nàng làm hắn như tiếp thêm sức mạnh. Hắn muốn giải quyết thật nhanh Thuận vương để không còn lo lắng đến nàng sẽ có nguy hiểm khi ở bên hắn nữa. Vì nàng mà lần đầu tiên trong đời hắn phải đàm phán với nha đầu Thiên Nhạc, kẻ mà trước nay hắn không hề vừa lòng. Trong phòng của Yên các lúc này Thiên Nhạc như kẻ lập được đại công đang lên mặt kiêu ngạo :

- Vậy theo như giao ước có phải người đã chấp nhận thừa nhận ta là em dâu rồi chứ. Không thể ngờ, thì ra Chính vương lạnh lùng cũng có khi giống một kẻ ngốc khi yêu.

- Hừm còn người, chẳng phải luôn mồm chê Tề nhi trẻ con sao, một bà già 30 tuổi yêu nhóc con 16 tuổi nghe hợp lý sao ?

- Nhưng hiện tại ta cũng chỉ 16 tuổi thôi

- Vậy sao ? vậy ai cứ luôn cho rằng ta ít tuổi hơn nên không thèm coi trọng lời ta hả? Ta cho người biết, thừa nhận người là em dâu không có nghĩa thừa nhận người là hoàng hậu đương triều. Nếu trước khi Tề nhi 20 tuổi lễ nghi, phép tắc người không học xong thì cứ chờ xem ngôi vị hoàng hậu hiện tại người ngồi không lâu đâu. Hắn lạnh mặt cảnh cáo nàng ta, đáy mắt lóe lên tia nguy hiểm

- Người...Nàng ta giậm chân tròng mắt tỏ vẻ bất mãn. Ở một bên Tuyết Nhược mỉm cười, bây giờ thì nàng hiểu tại sao hắn lại có thành kiến với Thiên Nhạc rồi. Nàng ta cư nhiên là thê tử của em trai bảo bối mà hắn bảo vệ từ khi 10 tuổi, sao hắn không yêu cầu cao với vị em dâu này chứ. Còn về Hằng Phong đang lơ đãng nhìn quanh, nhìn hắn, nàng cười nhẹ nhàng hỏi ?

- Hằng hộ vệ tìm Hồng Linh sao ? Bị nàng hỏi, hắn đỏ mặt ngượng ngùng chối quanh

- Phu nhân ta không có tìm nàng ta...nàng ta không bám ta, ta mừng còn không kịp...

- Có lẽ phải một thời gian nàng ta sẽ không thể bám theo người nữa hiện giờ nàng ta đang giao chiến tại Lung Linh cốc chắc chưa thể về ngay được. Hắn nhàn nhạt nói

- Chàng nói gì ? nàng tròng mắt ngạc nhiên nhìn hắn. Hắn vô tội nhìn nàng :

- Chiều qua sau khi gặp lại nàng, nàng ta tới tìm ta xin đi Lung Linh Cốc tham chiến, ta thấy nàng ta từ nhỏ sống ở đó nghĩ sẽ rành địa thế sẽ có ích nên đồng ý.

- Tuy nàng ta từ nhỏ sống ở đó nhưng là bên ngoài cốc, không có vào trong cốc bao giờ. Trong cốc địa thế nguy hiểm không cẩn thận rất dễ mất mạng. Chỉ khi nàng nói tới đây bóng dáng Hằng Phong đã không còn trong phòng.

10. Chương 10: Kết Thúc

Vừa trở lại nàng đã được Hoàng thượng là Triệu Tề phong làm Chính Vương phi, đương nhiên là do Triệu Ngạn đề nghị. Triệu Tề còn tự mình tới phủ Chính vương tham dự lễ phong vương phi, nhưng là len lén ra.

Triệu Tề là một kẻ nho nhã, phản phát khí chất thanh tao như không thuộc về cõi trần mà như một tiên nhân chốn tiên cảnh không nhiễm chút bụi trần hay ràng buộc thế gian. Hắn Tuấn giật thanh mảnh nho nhã nhưng không thiếu vẻ cao ngạo uy nghiêm của một bậc đế vương. Hắn rất sủng Thiên Nhạc ánh mắt hắn lưu luyến không rời khỏi Thiên Nhạc khiến nàng có thể nhìn ra tâm tư của vị đế vương trẻ này.

Thuần Vương giấy binh làm loạn bị Triệu Ngạn đánh cho tan tác nay rút quân về Lung Linh Cốc nơi nàng lúc bé cùng ẩn thân cùng nhị nương. Hồng Linh xông vào cốc đã 3 ngày chưa rõ tin tức, ở bên ngoài Hằng Phong như ngồi trên đống lửa, tuy không nói gì nhưng hẩn cứ đi lại không yên.

Dưới sự giúp đỡ của nàng bọn họ thuận lợi tiến vào Lung linh cốc, chỉ nhìn xơ nàng có thể nhìn ra trận pháp của nhị nương, dẫn hẩn và toàn quân qua trận cự nhiên trận pháp đã biến đổi. Hẩn lại vì bảo vệ nàng mà bị một mũi tên sượt qua vai, xung quanh quân lính có chút rối ren. Hẩn lạnh mặt hằng giọng ,lời nói tuy nhẹ nhưng có chút lạnh buốt :

- Kể nào làm rối loạn lòng quân xử chết ngay lập tức.

Lúc này nàng thấy khuôn mặt luôn tươi cười như kẻ vô hại trước nay đã không còn trên khuôn mặt hẩn nữa. Chiếc mặt nạ ấy vỡ tan từ ngày nàng chìm trong biển lửa. Hẩn để lộ sự nguy hiểm của mình cùng sát khí bức người, từ khi thấy bản thân không thể bảo vệ tốt cho nàng. Hẩn như con sói bị thương lộ ra toàn bộ nguy hiểm vốn có của mình. Nhưng Từ ngày nàng trở lại bên hẩn khuôn mặt lạnh buốt như ngâm trong băng kia có chút dịu dàng mềm mại hơn.

Trong ánh mắt của hẩn có chút ám áp, có quyền uy cùng yêu thương nhưng chỉ duy nhìn nàng mới để lộ ra. Tình trạng xa trận cũng nhanh được giải quyết vì hẩn cũng là kẻ hay nghiên cứu trận pháp. Chỉ một lát sau bọn họ an toàn tiến vào cốc, Hồng Linh bị thương nặng , Hằng Phong dìu nàng ta sang một bên để quân y chữa trị. Nàng dẫn hẩn tiến đến thì gặp nhị nương, bà có vẻ ngạc nhiên khi nàng và hẩn phá được trận thế.

- Nhị nương người có vẻ không vui khi gặp lại ta. Nàng vừa lên tiếng thì sắc mặt bà ta trắng bệch

- Người là Nhược nhi ? không, không đúng , gương mặt người. Bà vừa nói vừa như không thể tin vào mắt mình.

- Gương mặt này của ta đều là do nhị nương người và Thuần vương ban cho. Nàng vừa nói vừa đưa tay lên vuốt khuôn mặt tuyệt mỹ của mình. Trong mắt có chút bi thương cùng tức giận dâng trào. Cho dù khuôn mặt hiện giờ có đẹp đó cũng không phải hình hài do cha mẹ nàng ban cho. Nàng mất tất cả chỉ có gương mặt giống mẫu thân là tài sản duy nhất khiến nàng mỗi ngày muốn nhìn mình một lần. Nhưng hiện giờ dù ngồi trước gương nàng cũng không thể nhận ra chính mình nữa.

Thiên Nhạc nói vì ở thời đại này kỹ thuật không cao nên khi nàng có thể sống sót sau cuộc đại phẫu gì gì đó chính là cảm tạ trời đất, nàng ta chẳng giỏi nhớ mặt kẻ khác nên không thể khôi phục dung mạo cho nàng được. Như hiểu được khổ sở trong lòng nàng hẩn nhẹ nhàng nắm lấy tay nàng khe khẽ nói :

- Còn có ta, từ nay ta sẽ là nhà, là nơi dựa vào, là người thân của nàng. Còn tiểu đệ nàng và nàng chẳng phải còn một tiểu muội sao ? Hẩn chỉ về phía Hồng Linh sắc mặt tái nhợt nhưng vẫn cố gượng cười. Hằng Phong ở một bên đỡ nàng ta mảy nhíu chặt, có vẻ không vui khi Hồng Linh cố làm ra vẻ không sao.(ta định làm truyện về cặp này....anh sát thủ mặt lạnh và chị tiểu yêu ma giáo tìm đọc : Truy Phu).

Trận chiến lúc đầu có vẻ không thuận lợi vì địa thế khiến thế công của bọn họ không có tác dụng nhiều lắm. Nhưng địch nhân bị bọn họ vây trong cốc nhiều ngày, lương thực thiếu thốn nên thế lực của bọn họ chống đỡ không lại.

Triệu Long trước khi bị ngã dưới kiếm của Triệu Ngạn hẩn oán Giận ngửa mặt lên trời rống giận :

- Vân Thiên Nhạn, Người diệt gọn đồng đảng của ta, phá tan một thứ ta khổ công gây dựng, Giờ tới con gái người dồn ta vào tuyệt lộ. Năm đó đáng ra ta không nên để nha đầu này sống. Hẩn cắn hận nhìn nàng mắt hẩn hẩn lên tơ máu.

- Là do người tự chuốc lấy, chỉ trách già tâm người quá lớn đi.Triệu Ngạn nghiêng lợi tròng mắt mắng Triệu Long. Nếu không vì già tâm kia của Triệu Long hẩn nào có vất vả như vậy. Sống 26 năm luôn phải mang mặt nạ giả tạo trên mặt, và dù không muốn hẩn cũng trở thành kẻ toan tính trăm bề, chưa một lần buông lỏng để sống.

Sau cuộc hỗn chiến Triệu Ngạn dẫn nàng đến Thiên Hương các gặp tiểu Vũ, dấu tiểu Vũ vào Thiên Hương các để nuôi dạy Khiến một đứa trẻ trở nên tinh quái. Giờ thì nàng hiểu vì sao hẩn thường đến Thiên Hương các nhưng không bao giờ là khách quen của bất kỳ cô nương nào ở đây.

Hắn và nàng đến đón tiểu Vũ, vừa thấy nàng tiểu Vũ liền bỏ nhào vào lòng nàng. Thì ra chỉ mình nàng không hề biết đến tiểu Vũ. Nhưng mọi thứ về nàng tiểu Vũ đều biết vì Triệu Ngạn luôn cho người kể mọi thứ về nàng cho tiểu Vũ nghe. Vì thế dù chưa từng gặp mặt thằng bé chẳng hề tỏ chút xa lạ nào với nàng. Nhìn tiểu Vũ trong lòng, nàng nhẹ nhẹ nắm tay hắn cười dịu dàng hạnh phúc. Đến cuối cùng nàng cũng có mái ấm riêng của chính mình, nàng không hề đơn độc. Ba người bọn họ dắt tay nhau tiến về phía Chính Vương phủ trong ánh chiều tà dịu nhẹ mà ấm áp.

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nhuoc-phi>